

N:o 33.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 30 April 1884.
— — — — Andra Kammaren den 30 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, om antagande af en Lag angående ogift kvinnas rätt att vid viss ålder vara myndig.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 39.)

Till Konungen.

Den svenska ogifta qvinnan har, efter att från äldsta tider under århundraden hafva varit ansedd som omyndig för lifvet, på senare tider så småningom i fråga om myndighet vunnit allt större och större likställighet med mannen. För full likställighet återstår emellertid ännu ett steg att taga, nemligen att bestämma hennes myndighetsålder, lika med mannens, till 21 år.

Ej mindre intellektuellt än fysiskt torde qvinnan vara om icke alltid tidigare dock i allmänhet ingalunda senare utbildad än mannen, och säkerligen är hon i allmänhet vid 21 års ålder mera betänksam i fråga om sina förmögenhetsrättsliga förhållanden än mannen vid samma ålder och mera angelägen att söka råd af personer, till hvilka hon har förtroende. I Riksdagens tanke förefinnes följaktligen icke någon betänklighet i detta hänseende mot den föreslagna åldersgränsen för ogift kvinnas myndighet. Det torde icke heller kunna förnekas, att känslan

af sjelfständighet och eget ansvar, äfven der den kan och får göra sig gällande vid tidig ålder, är en synnerligen mäktig häfstång för höjande af menniskan och för utvecklande och tillgodogörande af de naturliga anlag och krafter, hon eger, och äfven ur denna synpunkt finner Riksdagen sålunda likställigheten i förevarande afseende mellan man och qvinna vara att förorda.

Derjemte har på senaste tiden den ogifta qvinnan allt mera tagits i anspråk för åtskilliga olikartade befattningar i banker, å kontor samt äfven i statens tjänst, vid hvilka befattningars skötande det kan vara af vigt, att hon också mellan 21 och 25 år är myndig, samt att förty åt af henne utfärdade qvittenser och dylikt kan tillerkännas full betydelse.

Inom snart sagdt hela den civiliserade världen har ock folkens gemensamma rättsmedvetande antagit en lika myndighetsålder för ogift qvinna som för man och satt denna myndighetsålder till fyllda 21 år eller deromkring; och Riksdagen finner för sin del, att icke heller vårt land längre bör för ogifta qvinnor bibehålla en högre ålder för ernående af myndighet än för män. Om, såsom Riksdagen anser, äfven för den ogifta qvinnaa en lägre myndighetsålder kan utan fara antagas, torde ock den ogifta qvinnan kunna sägas ega *rätt* att jemväl *få* denna lägre ålder antagen. Det låter sig nemligen icke med statens uppgift väl försvara att hålla statsmedlemmar i omyndighetstillstånd under längre tid än behovet verkligen kräfver.

Riksdagen har icke funnit någon betänklighet mot förslaget böra möta derutinnan, att, på grund af de ordalag, i hvilka så väl förordningen den 8 November 1872 om ändring i lagens stadgande angående giftomannarätt som ock förordningen den 17 Mars 1882 angående tillämpning å frälsemän af förenämnda förordning äro affattade, mö icke vidare skulle efter fyllda 21 år, när hon då, i händelse förslaget blefve lag, vore myndig, komma att stå under giftoman. Riksdagen håller nemligen före, att qvinnan vid denna ålder nått sådan utveckling i själsförmögenheter, att hon ock bör anses berättigad att sjelf bestämma öfver sin person, och det torde kunna ifrågasättas, huru vida hon icke härutinnan i allmänhet är betänksammare samt mera villig att söka och mottaga råd vid denna ålder, än vid en något mera framskriden.

Ehuru stadgandet i 19 kap. 1 § Årfdabalken: »Kan han sig något förvärfva, deröfver må han sjelf råda, sedan han femton år gammal är», så väl enligt ordalydelsen som enligt sammanhanget äfvensom på grund af de vid tiden för affattningen af lagbudet rådande förhållanden icke angår andra än män, torde praxis dock komma att, derest förslaget

blifver lag, utsträcka tillämpningen af omförmälda stadgande i 19 kap. 1 § Ärfdabalken äfven till ogift qvinna, i hvilken händelse sålunda den svenska ogifta qvinnan blefve i fråga om rätten att råda öfver sig och sin egendom fullt likställd med man, men derjemte — hvilket ju måste anses för en fördel för henne — erhåller *rätt* att, derest hon sjelf härom uttalar önskan, blifva ställd under förmyndare.

På grund af det anförda har Riksdagen, efter hos densamma gjorda framställningar i ämnet, för sin del antagit följande

Lag

angående ogift qvinnas rätt att vid viss ålder vara myndig.

Med upphäfvande af förordningen den 16 November 1863 angående ogift qvinnas rätt att vid viss ålder vara myndig förordnas som följer:

1 §.

Ogift qvinna, som fyllt tjuguettt år, vare myndig att sig och sin egendom sjelf råda och förestå.

2 §.

Vill ogift qvinna, som ofvan nämnda ålder uppnått, afsäga sig myndighetens utöfning, göre derom anmälan hos domstol; och varde hon af domstolen under förmyndare ställd.

Dessa stadganden träda i verksamhet från och med den 1 Januari 1885.

Detta sitt beslut får Riksdagen härmed för Eders Kongl. Maj:t anmäla.

Med undersåtlig vördnad:

Stockholm den 30 April 1884.
